Die grapske Hone



Een Hanne siet ap Rik.
In't Nääst liech al dät Oai.
Ferpouzje wüül ju sik,
dän Rääst fon hiere Dai.

Die Hone wier deerjuun
un kwied: „Een twäidet Oai
skääst du dälich noch läze,
du bääst mie fuuls tou loai!"

Ju Hanne häd 't fersoacht,
man ju kuud et nit skafje,
die Hone flouked luud
un died hier do anblafje:



„Laist du mie glieks nit two,
iek smiet die mäkkelk ruut,
dan moast du niks moor dwo
un sitst ferdoun tou Huus!

Dän Job, dän bääst du loos,
skääst fon ju Boise lieuwje,
deeroun is nit fuul Moas,
dät koast du mie man leeuwe!“

Ju Han' häd sik ferjoaged,
un kuud *neen Oai* moor läze.
Die Hone häd dät ferwanöizied,
wo kuud hie bloot so weze?

Liet hie ju Hanne eenfach dwo,
hied hie daach älke Dai een Oai,
Dät wieren sogen in 'n Wieke,
un Sundais oaft' uk two.

Fuul Oaire wier'n dät wee'n,
die Hone wude riek,
waas hie dän Wai daach bloot uurs geen
koom hie uk an sien Mik.

Daach waas ju Gierigaid tou groot
un uk sin Driftigaid,
Die Hone is in grote nood,
dät Nääst blift sunner Oai.





Geduld waas wukkelk anbroacht wee'n,
mäd Twoang koast nit bestounde,
un Oaire läze, däd nu *neen*.
Dät weet nu uk die Hone.